

JENNI MIKKONEN

SORO

**PÄIVÄNKAKKARA JA
TAIVAANKAPPALEITA**

SORO

PÄIVÄNKAKKARA JA TAIVAANKAPPALEITA

JENNI MIKKONEN

SORO

PÄIVÄNKAKKARA JA TAIVAANKAPPALEITA

© 2023 Jenni Mikkonen

Kannen suunnittelu: Anne-Mari Mikkonen

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-33-9477-3

Perheelleni

Luku 1

Soro, Vallila.

118. vuodenkierto Uutta aikaa.

Siiri painoi siemenen varovasti syvälle multa. Pieni sormi oli juuri sopivan kokoinen työväline, ja kippon syntynyt kraatteri nielaisi siemenen.

Vaikka hän tiesi sen olevan kiellettyä, hänestä tuntui, että asiasta liioiteltiin. Ei hän ollut koskaan edes onnistunut saamaan yhdestäkään lohikäärme-paprikan siemenestä puolta vuotta pidempään elänyttä tainta. Miten ne niin pahaenteiset kasvitaudit, mistä toisinaan kuunkierronkokouksissa puhuttiin, voisivat alkaa elää hänen vaatimattomissa kasvatusyrityksissään – oikeastaan surkeissa – jos Siiri itse sai sanoa. Eiväthän ne edes ilman kunnollista emokasvia pääsisi pillastumaan. Naapurin hevoset kylläkin joskus

pillastuivat. Siiriä huvitti, ja se sai hänet hymähtämään ääneen.

Hän nousi askartelualustansa ääreltä kurkotta-
maan vettä pieneltä sivupöydältä, horjahti, ja yölasissa
hapettunut vesi läikähti osittain kylmää lattiaa lämmit-
tävälle luonnonvalkoiselle lampaantaljalle. Siiri pyyhki
taljaa hihallaan, tunsu veden kastelevan käsivartensa
paidan läpi ja huokaisi helpotuksesta, että vettä jäi hä-
nen kylvökselleen vielä hiukan.

”Noin”, hän ajatteli lorauttaessaan loput ve-
destä kylvökippoon. Hän otti paperipussista vielä hiu-
kan multaa etusormen ja peukalonsa väliin, sirotteli
sen kraatterin päälle, tasoitteli pinnan ja työnsi purkin
sänkynsä alle pimeään, viileään nurkkaan itämään.
”Niin sen pitäisi tapahtua”, hän ajatteli taas yhtä toi-
veikkaana kuin ennenkin tähän aikaan vuodenkiertoa.

Hänen loivasti kihartelevat sivuhiuksensa ti-
pahtelivat alati hänen silmilleen, vaikka tädin leikkaa-
man uuden hiusmallin olisi pitänyt auttaa tuossa rai-
vostuttavassa ongelmassa. Ammattilaiset olivat hoita-
neet nuo jutut aiemmin: hiusmuotoilijat ja parturi-

kampaajat. Sorossa ei kuitenkaan ollut tätä nykyä yhtäkään, eikä Siiri tiennyt oliko enää missään. Hiustenkasvu oli järjestään kaikilla heikohkoa, ja monet käyttivätkin siksi päähineitä ja jotkut peruukkeja. Siiristä tuntui kuitenkin, että hän oli saanut hiuksia muidenkin edestä. Siiri puhalteli epätoivoisia yrityksiä siirtää laineilevat suortuvat kasvoiltaan, sillä multaisilla sormilla ei saanut koskea kasvoihin – tulee myyräkuume tai jostain pahempaa – isä oli sanonut niin heidän kääntäessään perunamullostsa Valliloitten omistamilla siirtola-puutarhoilla. Oli oikeastaan myös kiellettyä pitää lapsia töissä, Siiri tiesi. Mutta koska puutarha-apulaisista oli aina ja edelleen vain pulaa, asioita oli alettu katsomaan Sorossa läpi sormien, eikä kenelläkään viranvalvojalla tai poliisilla tuntunut olevan kiinnostusta sääntöjen valvontaan Valliloiden puutarhoilla. Kunhan vain työtulosta saaduista ansioista maksettiin asianmukaiset työverot.

Noilla puutarhoilla, niin kiehtovilla taimivarrastoilla, Siiri oli oppinut yhtä sun toista. Ja nyt tämä tytön oma pikku kylvös oli hänen kallisarvoinen

salaisuutensa niistä opeista. Sitten suljetun, kuusivuilusta veistetyyn oven takaa käytävältä alkoi kuulua painavia askelia.

”Isä”, Siiri ajatteli. ”Ehdin juuri ja juuri ajoissa.”

Kuusinen viiluovi narahti auki, ja isä Hans astui painokkain askelin Siirin huoneeseen. Nuoresta Siiristä tuntui usein, että oli parempi olla vähän varpillaan isän seurassa. Oli parempi kuulostella, millä tuulella ukko oli, ennen kuin ryntäisi raskaantyönraatajan kaulaan innosta hihkuen. Isä ei aina jaksanut Siirin energisyyttä, iloisuutta ja tarmokkuutta, vaikka toisaalta Siiristä tuntui, että vain sellainen Isän seurassa sai olla – reipas ja valpas, aina valmiina työhön. Koskaan ei tiennyt, minkälainen päivä oli tänään. Sitten isä avasi suunsa hymyyn, kulmahammas loisti poissaolollaan, ja isän suupielten kohotessa hänen silmänsäkin virnistivät vaaleiden korville ulottuvien karheiden kiharoiden alta. Siiri juoksi isän kaulaan ja rutisti niin lujaa kuin jaksoi.

”Etkö tuon kovempaa jaksaa rutistaa?” isä

kysyi, ja Siiri yritti enemmän. Omituinen olo mahan pohjassa Siiri kurkisti isän kasvoja ja tiesi, että tältä päivältä taitaa kaulailut riittää. ”Mennään purkamaan riistat autosta nyt!” isä komensi. ”Pääsee äiti laittamaan jotain ruokaa tuon vellin lisäksi. Ei miehen maha millään litkuilla täyty.” Isä laski tytön maahan.

Siiri teki työtä käskettyä ja lähti reippaasti kiippämään isän mukaan autolle. Häntä ällötti, mutta sitä ei ollut parasta sanoa tai näyttää isän seurassa. Oli taas se aika, kun metsästysveljeskunta oli kaatanut luvanvaraisesti niin monta hirveä kuin mahdollista. Siiri kantoi säkitettyjä ruhon palasia isän perässä sisälle ja nieleskeli samalla palaa, joka puolestaan yritti nousta hänen kurkkuunsa. Tuona aikana äidin rakkaudella laittamat ruuat kalpenivat isän metsästyssaaliista laitettujen pöperöiden rinnalla. Ja mikä oli Siiristä surullista, isä teki sen myös äidille tietäväksi.

Siiri ajatteli, että isä oli kuitenkin taas onnellinen ja ylpeä, niin se oli hyvä. Ehkä äitikin ajatteli niin.

Luku 2

Hirvipeijaiset.

1 vuodenkierto aiemmin tapahtunutta:

Hevoset hirnuivat pihatossa vieraiden saapuessa Fredi Laurenin tiluksille. Kaunis, vaaleanruskea nuori tamma suojeli vielä vaaleampaa varsaansa hieman hermostuneena.

Fredi ja kumppaninsa Sonja Stol pitivät isoa ratsastustallia Sorossa, aivan Valliloiden residenssin vieressä. Heidän kotitalonsa – tai pikemminkin kartano – oli upea. Valliloiden talo näytti kovin vaatimattomalta sen rinnalla, vaikka näyttävä oli sekin. Yläkeran eteläpuolen ikkunoista aukeni henkeäsalpaava näkymä joelle ja Valliloiden puutarhoille. Pohjoisesta häämöttivät vuoret, ja niiden puolelle oli rakennettu

puhuttelevan kokoinen oleskeluparveke, mihin oli nyt katettuna vieraiden iloksi houkutteleva seisova pöytä.

Fyysisten ominaisuuksiensa vuoksi pariskunta ei ollut pystynyt saamaan biologisia lapsia. Sonja oli silti aina toisinaan haaveillut adoptiolapsista, Fredi ei taas puolestaan niin välittänyt. Taiteilijan luonteen omaavana, uppoutuen aina milloin mihinkin, vähintään yhden vuodenkierron kestäviin maalaus- ja taideprojekteihinsa, Sonjan vuodet olivat kuitenkin vaivihkaa vain vierineet. Sonja ei enää uskonut jaksavansa vanhemmuuden tuomaa vastuuta, ja haave lapsista oli jäänyt taka-alalle.

Sonja ja Fredi pitivät juhlista. He kestittivät mieluusti ystäviään ja sukulaisiaan eri teemoin. Heillä oli omanlaisensa perhe. Sitä paitsi Valliloiden kolmipäinen katras eksyi toisinaan pariskunnan seuraan aivan kutsumatta, jolloin Sonja ei voinut muuta kuin ihmetellä naapurin rouvan Venlan uskomatonta kärsivällisyyttä ja kykyä pitää kaikkia lankoja käsissään. Heille riitti pelkkä lasten vierailu sekoittamaan kaikki

arkiset suunnitelmat ratsastustallibisneksen parissa, ateljeesta puhumattakaan.

Venlalle siirtolapuutarhayrityksen pyörittäminen miehensä kanssa pienten lasten pyöriessä jaloissa oli kuitenkin arkipäivää. Sonja ja Fredi eivät voineet kuvitella pystyvänsä moiseen. Ja sillä hetkellä he huokaisivat, kun lapset katosivat näiltä yllätysvierailuiltaan ruoka-aikaan kotimarkille kuin taikauskun voimasta – tai rukouksen.

Sadannen vuodenkierron aikoihin Laurenin vanhemmat olivat teettäneet tämän kartanon Fredille ja tämän kumppanille Sonjalle heidän kymmenvuotisen yhteiselonsa kunniaksi. Laurenit olivat varakasta sukua. Varakkuus oli kertoman mukaan sitä perua, että heidän esi-isänsä muutaman sukupolven takaa eivät olleet riippuvaisia kaikkien ylistämästä tietotekniikasta tai taivasyhteyksistä. Sitten kun tietotekninen romahdus tapahtui ja kyberavaruus kaatui, heidän yhteisönsä alkoi päinvastaisesti kukoistaa. Yhtäkkiä, kun ihmisten elinympäristöt kutistuivat, kaikki tarvitsivat jälleen heidän kaltaisiaan *niin sanottuja* perusduunareita. Ihmiset

oli koulutettava uudelleen käsitöihin, tai oikeastaan kaiken mahdollisen valmistamiseen, mitä ei saatukaan enää ulkomailta. Ompelijat, vaatturit, leipurit, ja esimerkiksi saippuan valmistajat. Lista oli loputon. Ihan kaikki, mitä nyt saattaa ajatella arjessa tarvittavan, oli vaila tekijöitä.

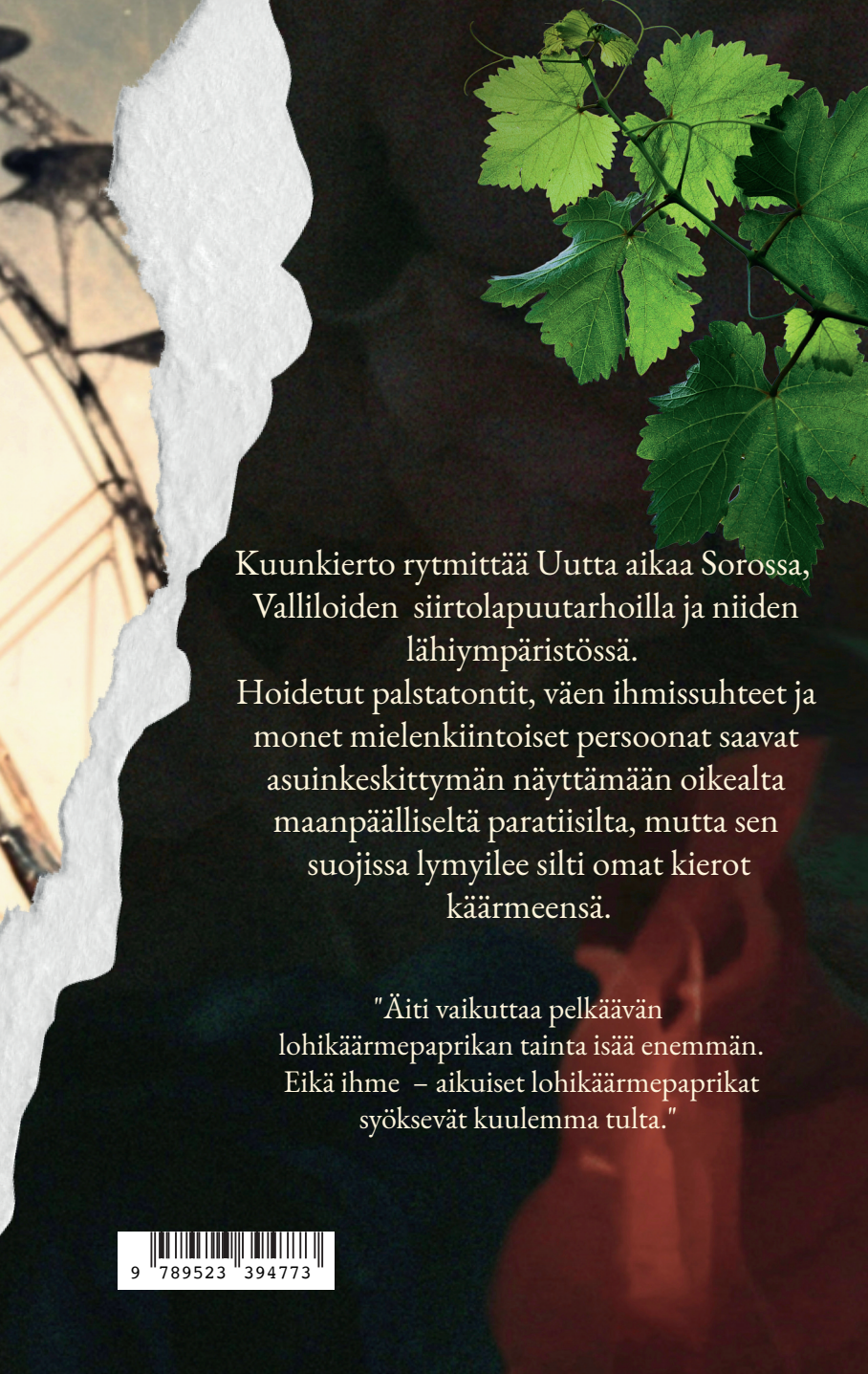
Maailman materia perustui sitä ennen hyvin pitkälti vientituotteisiin. Hintakilpailu oli ollut armo-tonta. Viennin ja tuonnin helppous oli halpuuttanut tavarat kuin tavarat, ja kaikki tarvittava tuotettiin pal-jolti halpatyömaissa. Tällaiset käsityöläissuvut, kuten Laurenit, ja taideyhteisölliset suvut, niin kuin Stolit, olivat lujilla.

Sitten vastoin kaikkia oletuksia, tuon maailman kybersodista maalaillut pahaenteiset ennustukset kävivätkin toteen. Maailman asukkaat astuivat omiin miinoihinsa. Kaikki muuttui hyvin nopeasti näiden tapahtumien seurauksena, vain joidenkin kymmenien vuodenkiertojen aikana. Aika matkusti kuvaannollisesti taaksepäin. Sen vuoksi kaikki tiesivät Laurenin suvun historian ja tuon paikan.

Sonja oli tavannut Fredin LGBTQIA-yhteisön kesätapahtumassa Vesantassa, kun he olivat vasta vähän päälle 20-vuotiaita nuorukaisia. Heidän energiansa olivat toimineet välittömästi yksin, ja pikkuhiljaa muut suhteet jäivät heidän keskittyessään vain toistensa maailmojen oppimiseen. Fredi opetti aran Sonjan – silloin kutsumanimi oli vielä kylläkin Paul – ratsastamaan upealla kouluratsastushevosellaan. Ja nopeasti utelias taiteilijanuorukainen oli myyty Fredin maailmoista. Pikkuhiljaa he vakiintuivat ja muuttivat Soroon, lähemmäksi Fredin vanhempia, missä oli hevosohjauksen lisäksi aktiivinen metsästysveljekunta, johon Fredin vanhemmat ja sittemmin myös Fredi ja Sonja kuuluivat.

Fredi Lauren oli pukeutunut näissäkin juhlissa Drag queeniksi. Hänen meikkinsä oli vahva ja hän emännöi juhlia taitavasti. Väki viihtyi, ja usein juhlat venyivät lähes kaksipäiväisiksi.

Hans ja Venla oli kutsuttu nyt järjestettäviin hirvipeijaisiin ensimmäisten joukossa. Peijaisissa oli

Kuunkierto rytmittää Uutta aikaa Sorossa,
Valliloiden siirtolapuutarhoilla ja niiden
lähiympäristössä.

Hoidetut palstatontit, väen ihmissuhteet ja
monet mielenkiintoiset persoonat saavat
asuinkeskittymän näyttämään oikealta
maanpäälliseltä paratiisilta, mutta sen
suojissa lymyilee silti omat kierot
käärmeensä.

"Äiti vaikuttaa pelkäävän
lohikäärmeaprikan tainta isää enemmän.
Eikä ihme – aikuiset lohikäärmeaprikat
syöksevät kuulemma tulta."

